

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 212/18	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	K. S.	czyn opisany w części wstępnej wyroku, zmodyfikowany w części dyspozytywnej wyroku	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>1. W dniu 15 września 2018 roku D. K. wraz ze swoimi znajomymi – J. D., J. K., R. C. przebywała na placu zabaw przy ul. (...) w W.. W rozmowie z nimi wypowiadała przekleństwa. Na ten sam plac zabaw przyszła K. S. z córką. Zwróciła uwagę D. K., by ta przestała używać wulgarnych słów. Gdy D. K. w dalszym ciągu przeklinała, K. S. podeszła do niej i poprosiła, by ta powtórzyła używane słowa. Gdy D. K. powiedziała jak na k. 75v, K. S. uderzyła ją otwartą dłonią w twarz. D. K. oddała K. S.. Wówczas między D. K., a K. S. wywiązała się szarpanina. Gdy w/w uspokoiły się, to D. K. zadzwoniła po swoją matkę A. K.. Podjęta została też interwencja przez funkcjonariuszy Policji.</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonej K. S. w części zeznania świadka D. K. zeznania świadka S. G. zeznania świadka M. B. zeznania świadka R. P. zeznania świadka Oliwi G. zeznania świadka J. D. zeznania świadka Ż. P. zeznania świadka G. Ś. zeznania świadka A. K. kserokopia notatnika służbowego sierż. S. G. kserokopia notatnika służbowego post. M. B. opinia psychologiczno-sądowa</p>	<p>00:16:19-00:45:41 na k. 75v-77v k. 95-96v 00:45:41-00:56:48 na k. 77v-78 00:56:48-01:05:36 na k.78v 01:05:36-01:14:20 na k. 78v-79v 01:14:20-80 na k. 79v-80 01:22:24-01:32:55 na k. 80-80v 01:32:55-01:41:49 na k. 81-81v 01:41:49-01:45:57 na k. 81v-82 00:05:03-00:24:22 na k. 85v-87v k. 47 k. 52-57 k. 116-117</p>	
<p>3. D. K. doznała niewielkiego obrzęku okolicy jarzmowej prawej. Skutki przedmiotowego zdarzenia należy kwalifikować jako nienaruszające czynności narządów ciała i nie powodujące rozstroju zdrowia. Uderzenie nie wpłynęło też na pogłębienie choroby T.'a</p>	<p>zaświadczenie lekarskie opinia sądowo-lekarska i uzupełniająca ją opinia zeznania świadka A. K. dokumentacja medyczna D. K. karta karna wywiad środowiskowy</p>	<p>k. 35 k. 141-142, k. 176-178v 00:05:03-00:24:22 na k. 85v-87v k.98-108, k.166-167 k.160 k. 58-61</p>	

<p>(tj. na pogłębienie zaburzeń tikowych) zdiagnozowanych u D. K..</p> <p>4. małaletnia D. K. cierpi na zespół (...)’a (zespół tików głosowych i ruchowych),</p> <p>5. K. S. jest osobą niekaraną, mężatką, ma dwoje dzieci w wieku 7 i 12 lat, z zawodu polonistką, prowadzi działalność gospodarczą, z której uzyskuje dochód w wysokości około 2000 zł miesięcznie.</p>			
<p>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	K. S.	czyn opisany w części wstępnej wyroku, zmodyfikowany w części dyspozytywnej wyrokuj	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1. wystąpienie u pokrzywdzonej napadu choroby T.’a w dniu 15 września 2018 roku na placu zabaw przy ul. (...)	zeznania świadka A. K. zeznania świadka D. K. zeznania świadka J. D.	00:05:03-00:24:22 na k. 85v-87v, k. 95-96v k. 01:22:24-01:32:55 na k. 80-80v	
<p>2. OCENA DOWODÓW</p>			

2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.1</p> <p>1.1.1, 1.1.3</p> <p>1.1.1, 1.1.3</p> <p>1.1.1</p> <p>1.1.1</p> <p>1.1.1</p> <p>1.1.1</p> <p>1.1.1</p> <p>1.1.1</p> <p>1.1.3</p> <p>1.1.1, 1.1.2</p> <p>1.1.4</p> <p>1.1.4</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonej</p> <p>K. S.</p> <p>zeznania świadka D. K.</p> <p>J. D.</p> <p>zeznania świadka S. G. i zeznania świadka M. B.</p> <p>Ż. P.</p> <p>i</p> <p>G. Ś.</p> <p>A. K.</p> <p>R. P.</p> <p>i</p> <p>O. G.</p> <p>kserokopia notatnika służbowego sierż. S. G.,</p> <p>kserokopia notatnika służbowego post. M. B.</p> <p>dokumentacja medyczna D. K.</p> <p>opinia psychologiczno-sądowa,</p> <p>opinia sądowo-lekarska i uzupełniająca ją opinia</p> <p>karta karna</p> <p>wywiad środowiskowy</p>	<p>Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej w całości.</p> <p>Oskarżona przyznała się do zarzucanego jej czynu. Potwierdziła, że zwróciła uwagę dziewczynie na placu zabaw, która cały czas powtarzała wulgarne słowa - jak na k. 75v. To nie przyniosło jednak efektu. Dziewczyna nadal powtarzała to przekleństwo. Zwróciła jej kolejny raz uwagę i zastrzegła, że jak nie przestanie to do niej podejdzie. Dziewczyna po raz kolejny przekleła. Wówczas podeszła do niej i zapytała się, czy teraz powtórzy te słowo. Dziewczyna krzyknęła jej w twarz to samo przekleństwo, które powtarzała wcześniej. Wtedy uderzyła ją z otwartej prawej dłoni w twarz w okolice dolnej szczęki. Potem zaczęły się szarpać. Wyjaśnienia oskarżonej w tej części zasługują na wiarę. Były one spójne, logiczne i korespondowały z zeznaniami pozostałych świadków, w szczególności J. D., S. G. i M. B..</p>	

Sąd nie dał wiary zeznaniom małoletniej D. K. w przeważającej większości. Za wiarygodne sąd uznała jedynie zeznania, w których potwierdziła, że przebywała na placu zabaw w towarzystwie swoich znajomych, że K. S. kazała powtórzyć wypowiedziany wulgaryzm, że go powiedziała i wówczas została uderzona przez nią w twarz. W tym zakresie zeznania korespondują z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Za niewiarygodne Sąd uznał, zeznania pokrzywdzonej w których twierdziła, że tylko raz powiedziała wulgaryzm, że oskarżona nie zwracała jej wcześniej uwagi a od razu po jednokrotnym wypowiedzeniu przekleństwa została uderzona w twarz a następnie zaatakowana przez oskarżoną i że nie szarpała oskarżonej, tylko starała się od niej uwolnić. Zeznania pokrzywdzonej w tej części nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, w szczególności w zeznaniach bezpośredniego świadka tego zdarzenia J. D., jak również w zeznaniach funkcjonariuszy policji S. G. i M. B.. Obaj funkcjonariusze zeznali, że oskarżona

zwracała wcześniej uwagę pokrzywdzonej, aby nie przeklinała, i że D. K. nie zareagowała i wtedy oskarżona podeszła do niej uderzyła ją w twarz, a potem doszło do szarpaniny pomiędzy kobietami. Z opinii psychologiczno-sądowej, sporządzonej po przesłuchaniu D. K. wynika, że brak jest przesłanek do wnioskowania u niej występowania skłonności do konfabulacji i fantazjowania, a jeśli rozmija się z prawdą to robi to celowo. W ocenie Sądu pokrzywdzona w złożonych zeznaniach chciała przedstawić siebie w lepszym świetle, umniejszyć swój udział w sprowokowaniu oskarżonej do podjętego przez nią działania.

Istotne znacznie w niniejszej sprawie miały zeznania świadka J. D.. Była ona bowiem bezpośrednim świadkiem zdarzenia. W ocenie Sądu zeznania tego świadka zasługują na wiarę w całości. Były one spójne i logiczne. J. D. potwierdziła, że gdy na plac zabaw przyszła K. S., to D. K. przeklinała. Zwróciła jej uwagę, że nie ma przeklinać. Ostrzegła, że jeśli nie przestanie to podejdzie. Gdy K. S. podeszła do nich zapytała D. K. co powiedziała, i wtedy pokrzywdzona powtórzyła wulgaryzm.

Wówczas K. S. uderzyła ją ręką w twarz. Potem D. K. i K. S. szarpały się. Wskazała, że na skutek zdarzenia D. K. miała czerwony nos. Zeznała też, że już wcześniej D. K. miała ataki polegające na przeklinaniu. Zeznania te znajdują potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie uznanym za wiarygodne materiale dowodowym - zeznaniach funkcjonariuszy i wyjaśnieniach oskarżonej.

Sąd uznał ich zeznania za w pełni wiarygodne, ponieważ były spójne i bezstronne. Jako funkcjonariusze publiczni nie mieli oni żadnego interesu w wydaniu przez Sąd określonego rozstrzygnięcia.

Potwierdzili, że byli na miejscu zdarzenia oraz wskazali jakie informacje zostały na miejscu zdarzenia przekazane im przez skonfliktowane strony. Zapisy w notatnikach służbowych funkcjonariuszy potwierdzają ich relację.

W ocenie Sądu na wiarę zasługują zeznania świadka Ź. P.. D. K., to córka jej kuzyna. Zeznała, że była tego dnia także na placu zabaw, jednakże nie w tym samym czasie co K. S.. Podała, że też zwracała D. K. uwagę, by ta nie przeklinała. G. Ś. wskazała zaś, że nie była bezpośrednim świadkiem uderzenia D. K., jednak

K. S. po zdarzeniu zadzwoniła do domofonu i poprosiła ją, by zeszła do niej. Brak jest w zeznaniach tych świadków elementów świadczących o konfabulacji czy próbie manipulowania faktami.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. K. – matki małoletniej D. K.. A. K. nie była bezpośrednim świadkiem zdarzenia, zna je jedynie z relacji córki i zgodnie z tym co przekazała jej córka zeznała. Na miejsce zdarzenia podwiózł ją brat. Jej córka miała zaczerwieniony nos i uszkodzone okulary. Potwierdziła też, że D. choruje na zespół (...)’a, że w trakcie napadu choroby zdarza się jej przeklinać, że córka nie pamięta, jak zachowują się w momencie napadu choroby.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków R. P. i O. G.. Nie byli oni bezpośrednimi świadkami zdarzenia.

Wskazali, że wcześniej nie zdarzyło się, by D. K. używała przy nich wulgaryzmów.

Nie budzi żadnych wątpliwości co do rzetelności i autentyczności zgromadzonych w nim informacji. Treści w nich zawarte korespondowały z zeznaniami złożonymi przez funkcjonariuszy Policji przed Sądem.

		<p>W ocenie Sądu w sprawie nie zachodziły żadne okoliczności, które mogłyby podważyć i wiarygodność przedłożonej dokumentacji lekarskiej.</p> <p>Sąd za w pełni wiarygodny uznał dowód z opinii psychologiczno-sądowej, opinii sądowo-lekarskiej i uzupełniającej jej opinii. Płynące z w/w opinii konkluzje były należycie uzasadnione, a Sąd przyjął je za prawdziwe w całej rozciągłości.</p> <p>W ocenie Sądu w sprawie nie zachodziły żadne okoliczności, które mogłyby podważyć i wiarygodność dokumentu.</p> <p>W ocenie Sądu w sprawie nie zachodziły żadne okoliczności, które mogłyby podważyć i wiarygodność dokumentu.</p>	
	<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.2.1	zeznania świadków A. K., D. K. i J. D.	D. K. cierpi na zespół (...)’a (zespół tików głosowych i ruchowych). W napadach choroby zdarza się, że w sposób	

		niekontrolowany używa wulgaryzmów. Zarówno z zeznań pokrzywdzonej, jak i jej matki wynika zaś, że D. K. nie pamięta swojego zachowania podczas napadów choroby. D. K. całe zdarzenie z udziałem K. S. jednak dokładnie pamiętała. W ocenie Sądu, w chwili zdarzenia pokrzywdzona używała słów wulgarnych z rozmysłem, nie było związane to z jej chorobą.	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1	K. S.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Art. 217 § 1 kk stanowi, że kto uderza człowieka lub w inny sposób narusza jego nietykalność cielesną, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku. Dobrem chronionym jest nietykalność cielesna – tzn. swoboda dysponowania ciałem i zagwarantowania człowiekowi wolności od			

fizycznych oddziaływań na jego ciało oraz wolność od niepożądanych doznań. (Mozgawa Marek (red.), Kodeks karny. Komentarz aktualizowany, Opublikowano: LEX/el. 2018)

Jak wynika z treści art. 217 § 1 kk, naruszenie nietykalności cielesnej może nastąpić przez uderzanie człowieka lub dokonanie tego w inny sposób. Prawnie relewantne będzie tu zatem w istocie każde oddziaływanie na ciało innej osoby, które nie jest przez nią akceptowane. Forma naruszenia nietykalności nie ma tu większego znaczenia, gdyż ustawodawca wprowadził otwarty katalog (w ramach tzw. znamion wyjaśniających), jedynie przykładowo wyliczając uderzanie człowieka (jako przypadek w praktyce najczęstszy), przez co w znamionach przepisu mieszczą się wszystkie zachowania podjęte w wymiarze fizycznym, a realizujące skutek w postaci naruszenia nietykalności cielesnej. (Konarska-Wrzosek Violetta (red.), Kodeks karny. Komentarz, wyd. II, Opublikowano: WKP 2018)

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z 9.08.2012 r., II AKa 137/12, LEX nr 1217652, stwierdził, że:

„naruszeniem nietykalności cielesnej są wszystkie czynności oddziałujące na ciało innej osoby, które nie są przez nią akceptowane. Naruszenie nietykalności cielesnej nie musi łączyć się z powstaniem obrażeń, jednakże musi mieć ono wymiar fizyczny”.

Jest to powszechne i umyślne (w grę wchodzi zamiar bezpośredni i ewentualny) przestępstwo skutkowe, a skutkiem jest doznanie

pokrzywdzonego, że jego nietykalność została naruszona. (Mozgawa Marek (red.), Kodeks karny. Komentarz aktualizowany,

Opublikowano: LEX/el. 2018)

Niewątpliwie K. S. w dniu 15 września 2018 roku na placu zabaw przy ulicy (...) w W. uderzyła małą D. K. otwartą dłonią w twarz. Oskarżona w swoich wyjaśnieniach przyznała się do zarzucanego jej czynu. Jej wyjaśnienia w tej części korespondują z zeznaniami

bezpośredniego świadka zdarzenia J. D.. Z wyjaśnień K. S. wynika, że sprowokowało ją do tego czynu zachowanie D. K., która mimo jej próśb nie przestawała przeklinać. Wskazać należy, że D. K. cierpi na zespół (...)’a (zespół tików głosowych i ruchowych).

W napadach choroby zdarza się, że w sposób niekontrolowany używa wulgaryzmów. Z zeznań jej matki wynika zaś, że D. K. nie pamięta swojego zachowania podczas napadów choroby. D. K. całe zdarzenie z udziałem K. S. jednak dokładnie pamiętała. W ocenie Sądu, w tym przypadku używanie słów wulgarnych przez D. K. nie było związane z jej chorobą, a było jej celowym działaniem. Nie uprawniało to jednak K. S. do naruszenia nietykalności cielesnej małoletniej.

Jak wynika z opinii sądowo-lekarskiej, zdarzenie te należy kwalifikować jako nienaruszające czynności narządów ciała i nie powodujące rozstroju zdrowia. Z uzupełniającej opinii sporządzonej przez biegłego specjalistę psychiatrii i psychiatrii dzieci i młodzieży wynika nadto, że uderzenie w twarz, którego doznała D. K. stanowiło lekkie obrażenie fizyczne i było nieznacznym stresorem natury psychicznej. Uderzenie nie wpłynęło na pogłębienie choroby T.'a (tj. na pogłębienie zaburzeń tikowych) zdiagnozowanych u pokrzywdzonej. Jednocześnie uznano, że zdarzenie nie wywarło na psychice małoletniej zaburzeń istotnych

<p>klinicznie i nie może wpłynąć na jej psychikę w przyszłości. Zachowanie oskarżonej K. S. odpowiada zatem opisowi czynu z art. 217 § 1 kk.</p>			
	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
	<p>3.3. Warunkowe umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
<p>W ocenie Sądu w niniejszej sprawie celowe było zastosowanie wobec oskarżonej K. S. warunkowego umorzenia postępowania, rezygnując jednocześnie z jej skazania. Zdaniem Sądu, spełnione są wszystkie przesłanki zastosowania warunkowego umorzenia postępowania karnego opisane e art. 66 kk.</p> <p>W myśl art. 66 § 1 kk, sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego</p>			

popęlnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

W ocenie Sądu powyższe okoliczności zachodzą w niniejszym przypadku. Otóż wina i społeczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonej nie są znaczne. Przy ustalaniu stopnia winy należy wziąć pod uwagę przede wszystkim możliwość i stopień: rozpoznawalności sytuacji faktycznej i prawnej przy podejmowaniu określonego zachowania, swobodnego podejmowania decyzji co do tego zachowania, prawidłowości przebiegu procesu motywacyjnego, zdolności i możliwości przewidywania przebiegu związków przyczynowych i skutków swojego zachowania, zdolności i możliwości pokierowania swoim postępowaniem – w danym czasie, danej sytuacji i danych okolicznościach (por. P. Kardas, J. Majewski, O dwóch znaczeniach winy w prawie karnym, PiP 1993/10, s. 77, oraz G. Łabuda [w:] Kodeks karny.

Część ogólna..., red. J. Giezek, 2012, s. 471). U oskarżonej te procesy nie były zaburzone. K. S. miała bowiem wystarczający zasób wiedzy i doświadczenia życiowego, by rozpoznać negatywne znaczenie podjętego zachowania. Należy jednak podkreślić, iż jej działanie w żadnym stopniu nie było zaplanowane, a wywołane niestosownym zachowaniem samej pokrzywdzonej

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu, Sąd miał na uwadze dyrektywy wymienione w art. 115 § 2 kk. Zgodnie z art. 115 § 2 kk, przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Oskarżona policzkując pokrzywdzoną, niewątpliwie naruszyła jej nietykalność cielesną. Spowodowało ono niewielkie i krótkotrwałe dolegliwości u pokrzywdzonej. K. S. w toku postępowania wskazała, że żałuje

swojego czynu. W swoich wyjaśnieniach oskarżona stwierdziła, oceniając zarówno swoje zachowanie i zachowanie pokrzywdzonej „cała sytuacja nie powinna mieć miejsca ” i taka też jest ocena tego zdarzenia przez Sąd. Zarówno zachowanie oskarżonej, jak i pokrzywdzonej nie można ocenić jako prawidłowe. Oskarżona działała w impulsie, wzburzona zachowaniem młodej osoby, która ją ignorowała, D. K. w żadnym stopniu nie wzięła do siebie skierowanych przez oskarżoną próśb o zaprzestanie używania wulgaryzmu. Poproszona przez K. S. o jego powtórzenie uczyniła to bez jakiegokolwiek problemu. W ocenie Sądu nie jest to zachowanie typowe dla młodego człowieka. Młodzi ludzie bawiąc się ze swoimi rówieśnikami, nie zawsze zachowują się w sposób akceptowany przez dorosłych, jednakże z reguły po zwróceniu im uwagi, reagują, zachowują się właściwie, czasami nawet przeproszą. Z taką sytuacją nie mieliśmy do czynienia w niniejszej sprawie. Tu pomimo zwrócenia uwagi, zachowanie D. K. nie uległo zmianie. Zirytowana tym zachowaniem oskarżona nie kontrolowała w wystarczający sposób swoich emocji i

spoliczkowała D. K.. Zachowanie to, co do tego nie ma żadnych wątpliwości, nie powinno mieć miejsca. Oskarżona z wykształcenia jest nauczycielem, obecnie też pracuje z dziećmi i powinna mimo wszystko nie dać się sprowokować, powstrzymać emocje.

Kolejną przesłanką wskazaną w art. 66 § 1 kk jest to, by okoliczności popełnienia czynu nie budziły wątpliwości. W niniejszej sprawie K. S. przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Fakt zaistnienia zdarzenia wynika bezsprzecznie ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Oskarżona dotychczas prowadziła poprawny i ustabilizowany tryb życia. Nie wchodziła w konflikt z prawem. Jej zachowanie objęte niniejszym postępowaniem miało więc charakter incydentalny. Zatem właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia skłaniają Sąd do przekonania, że K. S. będzie przestrzegała porządku prawnego - mimo warunkowego umorzenia wobec niej postępowania karnego. W ocenie Sądu groźba ewentualnego podjęcia warunkowo umorzonego postępowania karnego w

razie nieprzestrzegania przez oskarżoną porządku prawnego będzie wystarczająca dla osiągnięcia celów postępowania, w szczególności w zakresie zapobieżenia popełnienia przez nią kolejnych przestępstw.

Zdaniem Sądu okres próby 1 roku, na który następuje warunkowe umorzenie postępowania, pozwoli zweryfikować to, czy oskarżona będzie rzeczywiście przestrzegała porządku prawnego.

Zgodnie z § 2 wskazanego powyżej przepisu, warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności. W niniejszej sprawie przesłanka formalna wskazana w art. 66 § 2 kk została zatem spełniona. Popełnienie przestępstwa z art. 217 § 1 kk zagrożone jest grzywną, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
	3.5. Uniewinnienie		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, ŚRODKI KARNE, PRZEPADEK, ŚRODKI KOMPENSACYJNE I ŚRODKI ZWIĄZANE Z PODDANIEM SPRAWCY PRÓBIE			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
K. S.	2		<p>W myśl art. art. 67 § 3 kk, umarżając warunkowo postępowanie karne, sąd nakłada na sprawcę obowiązek naprawienia szkody w całości albo w części, a w miarę możliwości również obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, albo zamiast tych obowiązków orzeka nawiązkę; sąd może nałożyć na sprawcę obowiązki wymienione w art. 72 § 1 pkt 1-3, 5-6b, 7a lub 7b kk, a ponadto orzec świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 kk lub zakaz prowadzenia pojazdów, wymieniony w art. 39 pkt 3 kk, do lat 2.</p> <p>W niniejszej sprawie na podstawie art. 67 § 3 kk orzeczono wobec oskarżonej obowiązek zadośćuczynienia</p>

pokrzywdzonej za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz D. K. kwoty 200 złotych.

W myśl art. 444 § 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Z kolei w świetle art. 445 § 1 k.c., w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać

poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Drugi z przywołanych przepisów stanowi jedynie ogólną materialnoprawną podstawę roszczenia o zadośćuczynienie i nie zawiera żadnych kryteriów, jakie należałoby uwzględnić przy ustaleniu jego wysokości. Kryteria te zostały wypracowane przez doktrynę i judykaturę.

Zadośćuczynienie orzekane na podstawie art. 445 § 1 k.c. ma charakter całościowy i powinno stanowić swoistą rekompensatę za całą krzywdę doznaną przez osobę poszkodowaną, stąd też w każdej sprawie konieczne jest ocenienie całokształtu sytuacji poszkodowanego, tak aby możliwe było uwzględnienie w przyznanym zadośćuczynieniu

różnorodnych aspektów doznanej krzywdy – a zatem, tych negatywnych zmian w życiu pokrzywdzonego, które nie wyrażają się w postaci wymiernego, majątkowego uszczerbku, lecz jednocześnie w oczywisty sposób pogarszają jakość życia pokrzywdzonego, wpływając na jego sferę emocjonalną, osobistą, rodzinną, społeczną. Na pojęcie krzywdy składa się zatem szereg elementów, o bardzo zindywidualizowanym charakterze.

Sąd uznał za zasadne orzeczenie w niniejszej sprawie zadośćuczynienia, a określając jego wysokość miał na uwadze w szczególności stopień cierpień fizycznych pokrzywdzonej, który zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego nie był znaczny. Jak wynika z załączonej dokumentacji medycznej i opinii biegłych uderzenie w twarz, którego doznała D. K. stanowiło lekkie obrażenie fizyczne i było nieznacznym stresorem natury psychicznej. W tej sytuacji należne pokrzywdzonej zadośćuczynienie za krzywdę spowodowaną zdarzeniem z dnia 15 września 2018 roku winno w ocenie Sądu wynosić 200 zł. Sąd miał na uwadze, że szkody niemajątkowej nie sposób

			wyrównać za pomocą świadczeń pieniężnych, lecz zadośćuczynienie w orzeczonym zakresie powinno w wystarczającym stopniu złagodzić ujemne przeżycia pokrzywdzonej.
5. INNE ROZSTRZYGNIECIA ZAWARTE W WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. INNE ZAGADNIENIA			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
7. KOSZTY PROCESU			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

3 4 5	<p>Na podstawie art. 628 pkt. 1 kpk Sąd zasądził od oskarżonej na rzecz oskarżycielki prywatnej kwotę 300 złotych tytułem zryczałtowanej równowartości wydatków. Kwota ta mieści się w możliwościach finansowych oskarżonej.</p> <p>Na podstawie § 17 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 20 i w zw. z § 4 ust. 3 w zw. z § 17 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 r. (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714) Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. G. zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu przedstawicielowi ustawowemu oskarżycielki prywatnej w wysokości 1062,70 zł.</p> <p>Na podstawie art. 624 § i 2 kpk Sąd zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem opłaty sądowej a w pozostałym zakresie kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa. Oskarżona co prawda prowadzi działalność gospodarczą, jednakże biorąc pod uwagę wysokość uzyskiwanego z tego źródła dochodu,</p>	
-------------	--	--

jak również fakt wychowywania przez nią dwójki dzieci Sąd uznał, iż uiszczenie przez nią kosztów sądowych w całość byłoby dla niej zbyt uciążliwe.

8. PODPIS